

ပြောချို

အကြွင်းအကွရသချာတစ်ပုဒ်

အပြေးပြိုင်ကြစို့ စိန်ခေါ်သောအခါ နေရာမရွေ့

ပေကပ်ရပ်တန့်နေရစ်ခဲ့သည်မှာ အရှုံးကို ရင်မဆိုင်ဝံ့သောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။

ဒါကိုပဲ အပန်းတကြီး ပြေးလွှားသွားခဲ့သူက အဝေးရောက်ခါမှ

နောက်ကြောင်းမျှော်ကြည့်ပြီး တစ်ဖက်သားကို မတရားအနိုင်ယူဝံ့သည်ဟု

နာနာကြည်းကြည်း စွပ်စွဲရက်ပြန်လေ၏။

ရွှေမိဇင်၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းမှ

သင်္ချာသည် အပေါင်းအနှုတ် အမြောက်အစားထပ်ကိန်းများစွာ
တွက်ချက်လျက် အနည်းနည်း အဖုံဖုံ လှည့်ပတ်ကစားနိုင်သည်။

ဂဏန်းသင်္ချာဖြစ်စေ၊ အက္ခရာသင်္ချာဖြစ်စေ၊ ဘယ်လိုမဆို စိတ်ဝင်တစား
တွက်ချက်ပိုင်း ခြားခြင်းဖြင့် အောင် မြင် ကျေနပ်ရပေလိမ့်မည်။

သည်ဂဏန်း သင်္ချာတစ်ပုဒ်ကျမှ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်
ဆန်းပြားလှတော့သည်။

ခု ဆယ်ရာ ထောင် သောင်း သိန်း သန်း ကုဋေ ဂဏန်းအလုံးရေ
အမြောက်အမြားကို တွက်ကိန်းအပြည့်နှင့် အကွက်ချထားခဲ့သည်။ ရလဒ်သည်
မရေမတွက်နိုင်လှခမန်း ကိန်းဂဏန်း ကြီးပါပေ၏။ ဘာမှလိုလေသေးမရှိ
ဘူးဆိုမိတော့မယောင်။

သို့စဉ်လျက် သည်ပုစ္ဆာတွင် အက္ခရာအကြွင်းကျန်ရစ်သည်။

အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ပြန်လည်တွက်ချက်သော်လည်း သည်အကြွင်းကို
ဖျောက်ဖျက်၍ မရ။ ရလဒ်ထဲဆွဲ သွင်း၍ လည်း မပါလာပေ။

အက္ခရာဆိုသောအရာသည် ကိန်းဂဏန်းတွေလို တန်ဖိုးရှိသည်ဟု
မယုံကြည်ခဲ့ပါ။

ယခု ရလဒ် ကြီးကြီးမားမား ပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့ပြီပဲ။

အက္ခရာအကြွင်း ကျန်ရစ်နေခြင်းသည် သူ မရလိုက်ဘူးဆိုသော
အဓိပ္ပါယ်ဖြစ်သည်။

အကွရာကို သူမရရှိလိုက်သည့်အတွက် သူဘာမှ ထိခိုက်စရာ မရှိနိုင်ပါ။

သူရယူလိုသော အရာတွင် ကိန်းဂဏန်းတွေသာ ပါဝင်ခဲ့သည်။

သူလိုချင်သော အတိုင်းအဆမျှမက ကိန်းဂဏန်း အရေအတွက်က ပိုလျှံနေသည်။

စားခြေထက် အတန်အသင့် လျော့နည်းသော အကြွင်းဂဏန်း
တစ်စုံတစ်ရာအတွက် သူ့တွင် လုံးဝနစ်နာ ဆုံးရှုံးနိုင်သည်မဟုတ်။

အံ့ဩလောက်ဖွယ်ပင် ယခု တွက်ချက်မိသော ဂဏန်းသင်္ချာတွင်
အကြွင်းသည် အကွရာ ဖြစ်၍ နေချေသည်။

အပြန်ပြန် အထပ်ထပ် တွက်ချက်သော်ငြားလည်း
အနှီအကြွင်းအကွရာကို ဖျောက်ဖျက် ၍ မရ။

အစကတည်းက တစ်ခါတစ်ကြိမ်ပင် တန်ဖိုးရှိသည် မယူဆခဲ့သော ထို
အကွရာအတွက် သူ ဘာများ ဆုံးရှုံး နိုင်မှာမို့လဲ...။

သို့သော်...

သူဆုံးရှုံးသည်။

သူ ခံစားရသည်။

ရယူပိုင်ဆိုင်ပြီးသော ကိန်းဂဏန်းတွေမှာ အခုတော့ ကြွင်းကျန်နေသော
ထိုအကွရာကို ပြန်လည်ပေါင်းစပ် ပြီး တစ်စည်းတစ်ရုံးတည်းဖြစ်အောင်
သူကြိုးစားမိပြန်လေသည်။

သူ ဘယ်လိုမှလည်း ပေါင်းစပ်ယူနိုင်စွမ်း မရှိပါကလား။

အချစ်

ဤအကွရာသည် သူ့ရလဒ်တွင် မပါဝင်ဘဲ ကြွင်းကျန် နေရစ်ပါလေ၏။

သင်္ချာကျမ်းကျင်သူဟု သူ့ကိုယ်သူ သတ်မှတ်ထားသော
ဦးသစ်လွင်တိုး၏ အာဃာတ။

အချစ်အတွက် အသက်ရှင်သန်နေသည်ဟု ဝန်ခံရန်
မတွန့်ဆုတ်ခြင်းသည် အထူးအဆန်း တော့ မဟုတ်တန်ရာ။

သည်ထက် ပိုပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အဓိပ္ပါယ်မရှိရကောင်းလားဟု
ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်လာ လျှင်လည်း တုန်လှုပ်သေးသည် မထင်မှတ်ပါ။

ကိုယ့်စိတ်ချမ်းသာမှု၊ ကိုယ့်ပြည့်စုံမှုကို ရွေးချယ်ရာတွင် အခြားသူတို့ကို
မထိခိုက် မနာကျင်စေသရွေ့တော့ နည်းလမ်းတကျ တရားမျှတနေမည်သာ ဖြစ်ပါ၏
။

ပြုံးသက်ပိုင်၏ ရိုးစင်းသော သဘော။

“နွေရဲ့၊ ကိုကလေး မိုးအုန်းအုန်း ထရွာနေပါစေ၊ မိုးကြိုးတွေပစ်၊
လျှပ်စီးတွေလက်၊ တခြမ်းခြမ်းညှပ်နေပါစေ၊ အမှတ်တမဲ့အမှုမထားဘဲ နေနိုင်ပါတယ်။
ကိုက အပြင်ထွက်စရာ ရှိနေ မယ်၊ မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာမစဲဘူး။ အဲ. . ဒါဆို ရင်တော့
ကိုစိတ်အနှောင့်ယှက်ဖြစ်ရတာ ပေါ့။ ဒါသဘာဝပဲလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား။”

ကျွန်တော်က စကားကို စိကာပတ်ကုံး ရွန်းရွန်းဝေအောင်

ပြောချင်တယ်၊ ပြောတတ် အောင်လည်းကရုထား လေ့ကျင့်ပြင်ဆင်တယ်။ ကျွန်တော့်အပြောမှာ တစ်ဖက်သား နှစ်မျောပစ်ကျသွားရင် ကျွန်တော် သိပ်ကျေနပ်တာ။

နွေနဲ့ ကျွန်တော့်အလယ်မှာ လေးထောင့်စားပွဲပိုင်းခြားနေတယ်။ စားပွဲထောင့်စွန်းတစ်ခုရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ နီးနီးကပ်ကပ် ထိုင်ရတာ ကို ကျွန်တော် မကျင့်သုံးဖြစ်လှဘူး၊ မိန်းမလေး တစ်ယောက်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် တစ်မိမ့်မိမ့်ကြည့်ပြီး စကားပြောဖို့ ကျွန်တော် သဘောကျတယ်။ သိပ်နီးစပ်တာကို ကျွန်တော်မလိုလားဘူးလို့လည်း ကောက်ချက်ချနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းတဲ့ အနေအထားကို ကျွန်တော် ဖန်တီးထားချင်တယ်ဆိုပါ တော့ဗျာ။ အကြောင်း ရင်းကလည်း ခိုင်လုံပါတယ်၊ ရှင်းပါတယ်။

မိန်းကလေးတွေကို ကျွန်တော်ဟာ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိသာ ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးချင်ပါ တယ်။ သူတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ပါဝင်တယ်။ အဓိကကတော့ ကျွန်တော့် ဂုဏ်သိက္ခာပေါ့လေ။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေကို လှပ လွမ်းမောစရာပုံရိပ် များနှင့်သာ ကျန်ရစ် စေချင်လို့ပါပဲ။

အခုလည်း နွေဟာ မရင်ဒါပုလင်းကို ပိုက်နဲ့မြို့ရင်း ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးဝိုင်းကလေး တွေနဲ့ ငေးစိုက်ကြည့် နေချေတော့တယ်။

“ခုလို ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး အုံ့မှိုင်းပြီး မိုး တစ်ဖြောက် နှစ်ဖြောက်စွေနေ လူသွားလူလာ လဲကျဲပါးနေတဲ့ ရာသီဥတုမျိုးကိုတော့ သိပ်ကြောက်တယ်၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ သိပ်လွမ်းတာပဲ၊ ကိုလှုပ်ရှားခံစားရတယ် နွေရယ်၊ တစ်ယောက်တည်းရှိနေရင် ဟန်လုပ်ပြီး တင်းထားစရာ မလိုဘူးဆိုရင် ကိုမျက်ရည်ကျမိတာပဲ၊ ကို ငိုတာပဲ နွေ”

“ငိုတယ်”

နွေက အံ့သြသလို တိုးတိုးကလေး ပဲ့တင်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် အခိုင်အမာခေါင်းညိတ်အတည်ပြုပါတယ်၊ ကျွန်တော် လုပ်သမျှ ပြောသမျှဟာ မှန်ချင်မှ မှန်မယ်၊ မှားချင်မှားမယ်၊ ဟားစရာဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ အခိုင်အမာပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူကဆန့် ကျင်ဝံ့မှာတဲ့လဲ။

“ယောက်ျားတန်မဲ့ ငိုရသလားလို့ နွေ အပြစ်မြင်လဲ မြင်တော့ နွေ၊ တို့ကတော့ ငိုချင်ရင် ငိုတာပဲ”

“ဒါကတော့ ကိုသစ်လွင်တိုးရယ်၊ ယောက်ျားလဲလူပဲ ငိုချင်ရင် ငိုမှာပေါ့၊ တခြား တစ်ယောက်အတွက် မငိုလောက်ပေမယ့် သူ့အတွက် ငိုလောက်အောင် ခံစားချင် ခံစားရမှာပေါ့”

နွေဟာ ကျွန်တော့်ကို ဆန့်ကျင်မယ့်သူမဟုတ်လောက်ဘူး ဆိုတာ အစကတည်းက ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမိပြီး သားပါ။

ကျွန်တော့်ကို ဆန့်ကျင်မယ့်သူကရှားပါးပါတယ်လေ။

“နွေတို့ဆေးပညာမှာ ယောက်ျား မငိုတတ်ဘူးလို့ မပါဘူး မဟုတ်လား ဟင်”

ဒါက ကျွန်တော် သက်သက်ချဲ့လိုက်တာပါ။

“နွေကတော့ မကြားဖူးပါဘူး၊ သင်လဲမသင်ရဘူး”

ကျွန်တော့် လေလုံးမိုးလုံးအောက်မှာ နွေကလေး ငိုက်စင်းပစ်ကျနေပြီလို့ ကျွန်တော် မှန်းဆမိနေပါတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အတွေ့အကြုံအသစ်အဆန်းတစ်ခုတော့ မဟုတ်ပါ ဘူးလေ။ နွေလို အပျိုမကလေးတွေ သာမက အသက်အရွယ်မရွေး၊ လူတန်းစားမရွေး ကျအောင် ပြောနိုင်တာ ကျွန်တော့် ပါရမီပဲ မဟုတ်လား။

တစ်ခုတော့ ထူးတာပေါ့၊ နွေဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ တခြားသော
မိန်းကလေးတွေနဲ့ မတူတာရှိတယ်။

နွေက ဆေးကျောင်းသူ။

မကြာမြင့်လှခင် နွေတစ်ယောက် ဆရာဝန်ဖြစ်လာတော့မှာ။

ကျွန်တော့်မိန်းကလေးတွေထဲမှာ ဆေးကျောင်းသူတစ်ယောက်
ပါဝင်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အထိုက် အလျှောက် ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။

“ခုလို နွေနဲ့ လုံလုံခြုံခြုံ အေးအေးငြိမ်းငြိမ်း စကားပြောနေတဲ့
အချိန်မျိုးမှာတောင် အဲဒီ လို ရာသီဥတုကြီး မှိုင်းပျပြီး မိုးကလေးစွေလာရင်
ကိုရင်ခုန်သေးတယ်။ ဟို့အရင် ဆယ်နှစ်တုန်းက ဆိုရင် ကိုဘယ်လောက်
ဆောက်တည်ရာ မရဖြစ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာ နွေပဲ တွေးကြည့်ပေတော့”

ကဲ...ငယ်ငယ်လေး ချောချောလေး ရိုးရိုးလေး အဲဒီ မိန်းကလေးဟာ
ကျွန်တော့်ကို ကြင်နာမဆုံး ကရုဏာ သက်မဆုံး ငေးစိုက်လို့ ကြည့်နေရှာပါပြီ။

“အဲဒီ တုန်းက ကိုသစ်လွင်တိုးက ဘယ်လို ဆုံးရှုံးမှုမျိုး ကြုံတွေ့ခဲ့ရလို့လဲ
ဟင်၊ နွေ မသိရဘူးလား”

“သိရပါတယ် နွေရယ်၊ ကိုက သိပ်ကို ပြောပြချင်တာပေါ့၊ တို့အပေါ်
ကြင်နာမယ့်သူ တစ်ယောက်ဆီမှာ ခံစားရသမျှ ရင်ဖွင့်လိုက်ချင်လှပေါ့”

ပြောလွန်လွန်းလို့ ခေါက်ရိုးကျိုး အသားကျနေတဲ့ ကျွန်တော့်
အသည်းကွဲဇာတ်လမ်း ကလေးကို စလုံးရေစ ဖြစ်ပြန်ပါတယ်။

“ကိုနဲ့ တိုးဟာ ကလေးဘဝကတည်းက သိပ်ချစ်ကြတယ် နွေရဲ့၊
ရာသက်ပန် အချစ်ပါပဲ နွေရယ်၊ အရွယ် အလိုက် ပြောင်းလဲရင့်ကျက်လာကြတာနဲ့
အမျှ ကိုတို့ရဲ့ တွယ်တာမှု ကြင်နာမှုတွေဟာ ခန့်ခိုင်မြဲမြဲ လာကြတော့တယ်
ဆိုပါတော့”

ကျွန်တော်က နွေ့ကို မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်တယ်။

နွေ့ကလေ နူးညံ့ဝေသီတဲ့ မျက်လုံးကလေးတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မချီတင်ကဲငေးကြည့် နေရှာတယ်။

“သူငယ် ချင်းဆိုလည်း ဟုတ်ခဲ့ကြတယ်။ မောင်နှမဆိုလည်း ဘယ်သူငြင်းမှာလဲ။ သမီး ရည်းစားပါလို့ ကိုတို့ ဝန်မခံဘူး။ သမီး ရည်းစား မဟုတ်ပါဘူးလို့လည်း ကိုတို့ မငြင်းကြဘူး၊ ကိုတို့ သိပ်ချစ်ကြတယ် ဒါပါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် သိပ်ချစ်ကြတယ် ဆိုတာကို ဘယ်လိုပုံခိုင်းကြမလဲ၊ ဘယ်လို တိုင်းတာကြ မလဲ၊ နွေ့ နားလည်ပါတယ် ကိုသစ်လွင်တိုးရယ်”

နွေ့နားလည်သတဲ့...

အမှန်ဝန်ခံရရင် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က နားလည်လှတယ် မဟုတ်ပါဘူး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နွေ့ နားလည်တယ်ဆို ပြီးတာပါပဲ။

ကျွန်တော်ကတော့ ပြောလက်စ ဇာတ်လမ်းကို နိဂုံးချုပ်အဆုံးသတ် ရပေလိမ့်မယ်။

“ကိုနဲ့တိုးဟာ ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးမှာ ကြီးပြင်းလာကြတာပါ။ ဆေးပညာရှင်တွေ အထွန်း ပေါက်ဆုံး ဆေးဝါး အစုံလင်ဆုံး နေရာပါ။ အဲဒီ လိုနေရာမျိုးမှာ တိုးဟာ တိုက်ဖွိုက်ရောဂါနဲ့ ဆုံးပါးခဲ့ရတယ်။ မယုံနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ နွေ့ရယ်”

နွေ့ဟာ မျက်နှာကလေး ရှုံ့မဲ့သွားလောက်အောင် နှမြောခံစားသွားရပါတယ်။ မဖြစ်သင့် မဖြစ်အပ်တဲ့ ဆုံးရှုံးမှုပါပဲရယ်လို့ နွေ့ ယူမှတ်စာနာတာ သေချာပါတယ်။

“ကိုက ဆယ်တန်းကျောင်းသား၊ စားမေးပွဲကြီးဖြေလုဆဲဆဲမှာ

တိုးဆုံးတယ်၊ ကိုမသိအောင် ဝိုင်းဝန်းဖုံးဖိ ထားကြပေမယ့် ကိုရိပ်မိနေတယ်၊
တိုးမဖြေဖြစ်တဲ့စာမေးပွဲကို မအောင်ချင်လဲ နေတော့ ကို လုံးဝ မျှော်လင့်ချက်
မထားခဲ့ဘူး နွေ”

နွေ မျက်ရည်လည်လာတယ်။

နွေငိုတော့မလို နှုတ်ခမ်းပါးကလေး မဲ့လာတယ်။

နွေကို ပြောပြနေရင်း တကယ်ပဲ မနေ့တစ်နေ့ကလို ကျွန်တော်
ခံစားလာရပါတယ်။

“အစက ကျွန်တော့်နာမည် သစ်လွင်ပါ၊ တိုးကို လွမ်းလို့ ကျွန်တော်
သစ်လွင်တိုး ဖြစ်လာရတယ်”

ကျွန်တော့် ရင်အုံကို လက်ဖဝါး တစ်ဖက်နဲ့ အသာအယာ ဖိကပ်လို့
ထားမိပါတယ်။

“နောက်ဆုံးဘာသာရပ် ဖြေဆိုပြီး စာမေးပွဲခန်းကအထွက်မှာပဲ တိုးရဲ့
နောက်ဆုံးခရီးကို လိုက်ပို့ခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီ နေ့တုန်းက မိုးတွေအုံ့အုံ့မှိုင်းမှိုင်း
တဖွဲဖွဲစွေလို့ပေါ့ နွေရယ်။ အခုလိုပဲ အခု ပြန်တွေးရင် အခု ရင်တလှိုက်လှိုက်
ခုန်တုန်းပဲရယ် တကယ်. . .တကယ်”

ဒါကိုတော့ နွေသံသယရှိဟန် မျက်ခုံးကလေး တွန့်သွားပါတယ်။

“နွေမယ့်ဘူးလား၊ ကိုယ့်ရင်ကို စမ်းကြည့်ရင် အမှန်ပြောနေတယ်ဆိုတာ
နွေသိမှာပါ”

နွေမျက်နှာကလေး အမ်းသွားပြီး ကြောင်ငေးနေချေတော့တယ်။

“ဆောရီးနွေ၊ ကိုတင်စီးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုလို မှိုင်းအုံ့အုံ့ မိုးစွေစွေ
ရာသီဥတုမျိုးမှာ ကို တကယ်ပဲ ရင်ခုန် လှုပ်ရှားရပါတယ် ဆိုတာ နွေ သိစေချင်လို့ပါ
နွေရာ”

ကျွန်တော့် ဆင်ခြေကို နွေလက်ခံသွားပါတယ်။

“နွေယုံပါတယ်” လို့ တိုးတိုးကလေး။

“နှလုံးခုန်နှုန်းနဲ့ လက်ကောက်ဝတ် သွေးခုန်နှုန်းဟာ သာမန်အားဖြင့် တူညီလေ့ရှိတယ် မဟုတ်လား နွေ၊ ဆေးကျောင်း မတက်ဖူးပေမယ့် ကိုလဲ ဇူးအော်လော်ဂျီနဲ့ ကျောင်းပြီးခဲ့တာပဲ၊ အခြေခံလောက်တော့ သိပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုသစ်လွင်တိုး ပြောသလိုပါ”

“ပြောရဦးမယ် နွေ၊ တင်စီးတယ်မထင်နဲ့နော်၊ ကိုလက်ကောက်ဝတ် သွေးခုန်နှုန်းကို နွေ စမ်းကြည့်ပါလား၊ သာမန်အချိန်မှာကို ပျံလှံဟာ ခြောက်ဆယ်ကျော်ပဲရယ်၊ အခုကိုးဆယ်ထက် မအောက်ဘူး၊ နွေ စမ်းကြည့်”

ကျွန်တော်က အကျ့ရှုပ်လက်ရှည် ဝတ်လေ့ရှိတယ်၊ လက်ကြယ်သီးဖြုတ်ပြီး နည်းနည်း မတင်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ နွေ့ရှေ့ကို လက်ဆန့်ပေးလိုက်တယ်၊ နွေ့ကိုစိမ်ခေါ်တဲ့ သဘောလို့ လည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်လေ။ နွေ့ကို ကျီစယ်တာဆိုလည်း မှားမယ်မဟုတ်ဘူးပေါ့။

“ကိုသစ်လွင်တိုးက အသားတော်တော် ဖြူတာပဲနော်”

နွေက အနေရ မခက်အောင် ရှာကြံပြောတာလား မဆိုနိုင်ဘူး။ ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ကျွန်တော့် လက်ကောက် ဝတ်ကို ဖွဖွကိုင်ပြီး သူ့လက်သုံးချောင်းထိပ်နဲ့ သွေးကြောကို ဖမ်းယူစမ်းသပ် နေရှာပါတယ်။ သူ့ဗယ်ဘက်လက်ဖျံမှာ ပတ်ထားတဲ့ အိမ်ကြီးကြီးဆီကို နာရီနဲ့လည်း စက္ကန့် ချိန်ကိုက်လို့ပေါ့။

“ကိုအသားက သိပ်နေလောင် လွယ်တယ်၊ နေပူကြာကြာမိရင် တစ်ခါတည်းကို ညှိမောင်း သွားတော့တာ၊ ငယ်ငယ်က သင်္ကြန်ရေပက်ခံထွက်ပြီးပြီဆိုမှဖြင့် အရေပြားတွေ အလွှားလိုက် ကွာကျတာ

အကွက်တွေ ထပြီး စပါးကြီးမြွေကျနေတော့တယ်”

“ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုတော့ အခု အသက်ကြီးသွားပြီလား”

“ဒါပေါ့ နွေရယ်၊ သုံးဆယ်ဆိုတာ လူသက်တမ်းတစ်ဝက်ကျိုးရောပေါ့”

“အဲသလောက်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူးနော်...၊ သုံးချိုးတစ်ချိုးပဲ ထားသင့်ပါတယ်”

တခြားစားပွဲတွေက အတွဲတွေရဲ့အမြင်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ နွေဟာ အတွဲပဲပေါ့။ မဟုတ်ဘူး လားမေးရင် နွေ့ကို အားနာနာနဲ့ ဝန်ခံရမှာက ကျွန်တော်ဟာ နွေ့ကို ချစ်တယ်လို့ တစ်ခါမှ မပြောဖူးသေးဘူး။

ချစ်တယ်လို့ ပြောစရာမလိုဘဲ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နားလည်နေကြပြီးသား ဆိုပြန်ရင် ဘာကို နားလည်ရမှာလဲ၊ ဘာလဲ၊ ကျွန်တော်ဘာမှ မစဉ်းစားပါဘူး။

“ကိုပိုပြီး ရင်ခုန်နေမလား၊ ငြိမ်းချမ်းမှုကလေးရပြီး ပုံမှန်လာမလား၊ နွေ ဘယ်လိုထင်သလဲ ဟင်”

နွေက မျက်လုံးကလေး စွေကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပိုရန်ကောဆိုတဲ့ အမူအရာနဲ့ နှုတ်ခမ်းကို မဲ့သလို ပြုံးတယ်။

“တစ်မိနစ်ကို ကိုးဆယ်၊ မြန်တာတော့ အမှန်ပဲ”

“ပုံမှန်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ရှိရမလဲ နွေ”

ကျွန်တော် သိသားပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ (Jack of everything Master of nothing) အဲလေ တချို့နေရာမှာတော့ ကျွမ်းကျင်ပါတယ်။ အများအားဖြင့် နေရာတကာ တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းပေါ့။

နွေက အရိုးခံနဲ့။

“ခြောက်ဆယ်နဲ့ ရှစ်ဆယ်ကြားဆိုရင် ပုံမှန်ပေါ့”

အခု ကျွန်တော့်ကို အတိတ်တစ္ဆေက ဖမ်းစားမနေပါဘူး။ နွဲ့ကို လွမ်းပုံပြင်တစ်ပုဒ် စီကာပတ်ကုံးဖွဲ့နဲ့ ပြောပြ နေရတဲ့ အနေအထားမှာ ကျွန်တော်သိပ်ကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေတာပါ။

ကျွန်တော့်သွေးခုန်နှုန်းမြန်နေတာဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားတက်ကြွနေမှုကြောင့်ပဲ ဖြစ်မယ်။

ကျွန်တော်ဟာ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းတတ်သူပါ။

ဥပမာ ကျွန်တော် အလုပ်ဝင်ဖို့ ကျန်းမာရေးဆေးစစ်ခံရစဉ်တုန်းက အဲဒါလွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ် လောက်တုန်းကပါ။ အဲဒီ တုန်းက ကျွန်တော် ရင်ခုန်နှုန်းမြန်လို့ဆိုပြီး နှလုံးအထူးကု ဆရာဝန်ကြီးဆီ ထပ်မံအစစ်ခံခဲ့ရသေးတယ်။

အဲဒါတောင် အလုပ်ကို ကျွန်တော် အမြတ်တနိုးလိုအပ်နေတာ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။

ဘွဲ့ရပြီးတဲ့နောက်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အားမာန်နဲ့ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ဝင်ငွေ ရှိချင်တာ တစ်ခုပါပဲ။

မိဘတွေ ရှာဖွေစုဆောင်းထားတဲ့ ဓန ငွေကြေးဟာ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမသုံးယောက် ခွဲဝေယူပြီး ပုံမှန် သုံးသွားလို့ကတော့ ဆယ်သက်မကုန်နိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်။

အလုပ် ရပါတယ်။

အလုပ်မှာ ထင်ထားသလို မပျော်ပိုက်တာနဲ့ တစ်နှစ်ပဲ လိမ်ပိန်လုပ်လိုက်ပြီး ဆေးခွင့်နဲ့ ပြန်ထွက်ခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့် မပျော်တာလဲမေးရင် ရှင်းရှင်းကလေး။

ကျွန်တော်က ကိုယ့်စည်းကမ်း ကိုယ့်ပုံစံနဲ့သာ နေတတ်တာ။

တခြားဘောင်တစ်ခုထဲက သတ်မှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်း ပုံစံနဲ့ မနေနိုင်ဘူး။

ခုတော့ ကျွန်တော်ဟာ ထုတ်ဝေသူပေါ့။ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော်က ကမ္ဘာအေးမှာ နေတယ်။ နွေက ကုက္ကိုင်းမှာ။

ရင်းနှီးချင်လာပြန်တော့လည်း ပထမ နွေသူငယ်ချင်း မိသားစုက
ကျွန်တော့်မိသားစုနဲ့ ရင်းနှီးကြတယ်။

သူတို့နဲ့ နွေ တစ်ခေါက်လောက် အိမ်အလည်ရောက်ပြီးတဲ့နောက်
ကျွန်တော်တို့ တွေ့ဖူးသွား။ မိတ်ဆွေဖြစ် သွားတာပေါ့။

နွေက သူ့ကားသူမောင်းပြီး ကျောင်းတက်နေကျ။

တစ်ခါတလေတော့ ကားပျက်ပြီး ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်မှာ
ကားစောင့်ရတဲ့ အခေါက်မျိုး ကြုံတာပေါ့။

အဲဒီ အခါမျိုးမှာ မြို့လယ်ခေါင် အလုပ်တိုက်ကို သွားမယ့်
ကျွန်တော့်ကားက ဖြတ်အသွား နွေ့ကို ကားရပ် ခေါ်ဖြစ်ရမှာပေါ့။
တစ်ခါတစ်ရံလည်း ကျောင်းကိုဝင်ကြိုပေးဖြစ်ရတာ ပေါ့။

ဒီလိုကစ ကျွန်တော်တို့ ခင်မင်လာခဲ့ကြတယ်။

တစ်ခါတစ်ရံ နွေ့လည်း အချိန်ရှိ ကျွန်တော်လည်း အချိန်ရှိနေရင် ခုလို
စားသောက်ဆိုင်မှာ အတူစား သောက်ရင်း စကားစမြည် ပြောဖြစ်ကြပြန်တယ်။

အတူတွေ့ဖန်များလာတော့ လူတွေက ကျွန်တော်တို့အပေါ်
တစ်စုံတစ်ရာ မျှော်လင့် တွက်ဆလာနိုင်ပါ တယ်။

ကျွန်တော့်အတွက် အရူးမရှိတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။

နွေ့အတွက် ကျွန်တော် ထည့်တွက်ရလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်မိတဲ့ မိန်းကလေးတိုင်းအတွက် ကျွန်တော်
စာနာတွက်ဆပါတယ်။

မိန်းမကောင်းကလေးတွေပါ။

သူတို့ မနစ်နာစေလိုဘူးဗျာ။

“နွေ့ကို ကျောင်းမှာထားခဲ့ပြီး၊ ကို စာပေစိစစ်ရေး သွားရလိမ့်ဦးမယ်”

“စာပေစိစစ်ရေးက ဂျပန်သံရုံးနားမှာ မဟုတ်လား လမ်းကြိုသားပဲ၊
တစ်လက်စတည်း ဝင်လိုက်ရင်လဲ နွေ့ ကားပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်နေနိုင်ပါတယ်”

“ကိုက ပန်းချီဆရာဆီ အရင်သွားဦးမှာ နွေ့ရဲ့၊ အဲဒါက
လေးဆယ့်လေးလမ်းမှာ၊ အဲဒီ ကမှ စိစစ်ရေး သွားမှာမို့ပါ”

ကျွန်တော့်နောက်ကို အဲသလောက်အထိ နွေ့
တကောက်ကောက်လိုက်မနေဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိနေ တယ်လေ။

ဆေးကျောင်းသူကလေးပဲ။ အရာရှိ သမီးကလေးပဲ။ ကျွန်တော့်ဆီမှာ
အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိသာ မာန်ချ ပေးမှာပေါ့။

အအေးဆိုင်ကနေ ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာတဲ့အချိန်မှာပဲ
ဆိုင်ရှေ့ထိုးရပ်လိုက်တဲ့ ဆန်နီဆလွန်း ခဲပြာက လေးပေါ်က မြင့်ဝင်းရဲ့ အသံကြီး
ဟိန်းထွက်လာတယ်။

“ဟေ့ကောင် သစ်လွင်တိုး၊ လှလှချည်လားကွ”

အင်း... ဒီကောင်ကြီးကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပါပြီ။ တကတည်း
အားမနာ လျှာမကျိုးဗျာ။

လှတယ်ဆိုတာ နွေ့ကိုပြောမှန်း ကျွန်တော်သိသလို နွေ့လည်း သိမှာပါ။
နွေ့ခမျာ နည်းနည်းတော့ အမ်းသွား ရှာမှာပဲ။ ခေတ်သမီးပျို တစ်ယောက်မို့သာ
မသိလိုက်သလို မဆိုင်လိုက် သလို နေရရှာတာဖြစ်မှာ။

ဘာရမလဲ။ ဒီလိုပုံ ဒီလိုအချိုးတွေကို ဘယ်လိုရှောင်ထွက် လှိမ့်ထွက် လိုက်ရမလဲဆိုတာ ကျွန်တော် ထုံးလို ချေ ရေလိုနှောက် နှောကျနေပြီးသားပါဗျ။

“လှဆို ဂျပန်က ဒါရိုက်မှာယူတာလေကွာ နိုင်းတီးမိုဒယ်လ်ကွ”

မြင့်ဝင်းတို့ နည်းနည်းကြောင်သွားတော့တယ်။ ကိုင်း... မှတ်ထား။

ကျွန်တော့်ကို မကျေမချမ်း စောင်းငမ်း စောင်းငမ်းကြည့်ပြီး

ကျွန်တော့်ကားကို ရောယောင် လှည့်ပတ် လေ့လာနေရရှာတယ်။

ဒီကောင်က ကားပွဲစားပဲ။ ကားကိုကြည့်ရင်း ဈာန်ဝင်လာတာပေါ့။

“ဝယ်မလား ကိုယ့်လူ” လို့ ကျွန်တော် ကလိတယ်။

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ကွ၊ ကားပဲ ကြိုက်ဈေးရရင် လွှတ်လိုက်မယ်၊

နောက်တစ်စီး ပြောင်းရုံပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီ သစ်လွင်တိုးရာ၊ သဘောပေါက်ပါပြီ”

“မင်းကကော ဒီဘာလာလုပ်တာလဲ”

“အလုပ်ကိစ္စ တစ်ခု ချိန်းထားလို့ပါ”

ကားရှေ့ခန်းတံခါးကို သော့ဖွင့်ပြီး နွေဝင်သာအောင်

လမ်းပေးလိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်ကားက ကရိုလာ၊ ဗင်အဖြူရောင်၊ ကားဆို ကျွန်တော်က ဖြူမှ

ကြိုက်တာ။

“သွားမယ် သူငယ်ချင်း”

မိန်းမလှကလေး နွေကို နံဘေးထားလို့မို့ ကျွန်တော်ဟာ ကားကို အကျ

မောင်းထွက် လာခဲ့ပါတယ်။

ငနဲသား မြင့်ဝင်းကိုလည်း ဟန်ကျပန်ကျ လက်ပြနုတ်ဆက်ခဲ့ပါရဲ့။

မြင့်ဝင်းဟာ အားကျမှုနဲ့ မနာလို မရှုဆိတ်မှုတွေ
ရောပြွမ်းတဲ့မျက်လုံးကြီးတွေနဲ့ လိုက်ကြည့်ပြီး လက်ပြကျန် ရစ်ပါတော့တယ်။

နွေခမျာမတော့ မြင့်ဝင်းကိုလည်း မကြည့်၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း
မကြည့်နဲ့ တကယ့်ကို လူနွေသိက္ခာ အပြည့်သံပတ်တင်းပြီး လမ်းရှေ့တူရူကိုသာ
စိုက်ကြည့်နေပါတော့တယ်။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း မိန်းကလေးတွေဟာ သနားစရာပါပဲလား။

တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလောက်အောင်
ဦးနှောက်နည်းနေတတ်ကြပေမယ့် ပေါ့ဗျာ။

ခုလို ပြုသမျှ လည်စင်းခံနေရတဲ့ အနေအထားမှာတော့
သနားစရာပဲပေါ့။

ကျွန်တော်ပြောတဲ့ တိုးပုံပြင်ကို နွေတော့ဖြင့် တစ်မဲ့စိမ့်တွေ့ပြီး
တစ်နင့်နင့် ဆွေးနေရှာ ရော့မယ်။

အမှန်တော့ ကျွန်တော့်နာမည်ဟာ အမေမှည့်ကတည်းက
သစ်လွင်တိုးပါပဲ။ နာမည် ရှည်တယ် ဆိုပြီး ကျွန်တော် တမင်ဖြုတ်ချထားတာ။
အငယ်ဆုံး အထွေးဆုံး နောက်တိုးဘဝကို ကြော်ငြာမနေချင်ဘူးလေ။

ငယ်ငယ်တုန်းက အရေခွံပါးတဲ့ သဘောဖြစ်မှာ။

တိုးနဲ့တွေ့တော့ နာမည်ပြန်ရှည်ချင်လာရော။ အဲသလို
ချိန်ဆနေတုန်းမှာပဲ တိုးကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော် သစ်လွင်တိုး
ပြန်ဖြစ်လာတာပေါ့။

အစက တိုးကို အခုထက် ပိုပြီးသတိရတယ်။ နောက်ပိုင်းတော့
တိုးအကြောင်းဖွဲ့နွဲ့ပြောပြရ တာကို ကျွန် တော် ပိုပြီး အရသာတွေ့လာတယ်။

တစ်ခါထက်တစ်ခါ ပိုပြီး ချဲ့ထွင်ရင်း၊ ပြုပြင်ရင်း၊ ဖွဲ့နွဲ့ရင်း ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ယုံကြည်လာတယ်။ ဘယ်အထိ အမှန် အကန် ဘယ်အထိ အကြံအဖန်ဆိုတာ ကျွန်တော် မခွဲခြားတော့ဘူးဗျာ။

အရေးကြီးတာက ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော် ဖွဲ့နွဲ့ပြောပြတဲ့ အချိန်မှာ နားဆင်သူတွေ ညွှတ်နှူးခံ စားရဖို့ပါပဲ။

ပုံပြောကောင်းတဲ့သူဆိုတဲ့ နာမည်ရတာ ကို ကျွန်တော် တပ်မက်တယ်။

“နွေ့ကို ကျောင်းဝင်းတံခါးမှာ ထားခဲ့မယ်နော်”

နွေ့က မျက်လုံးကလေး ဖျတ်ခနဲ ဝင့်ကြည့်တဲ့ကာ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပါတယ်။

နွေ့ကို ထားခဲ့ပြီးတဲ့နောက် ဗိုလ်ချုပ်လမ်းအတိုင်းမောင်းလာရင်း ကျွန်တော်စဉ်းစားမိတာက အင်း...နွေ့ဟာ ကျွန်တော်နဲ့ အသိုင်းအဝိုင်း မတူပေမယ့် နီးစပ်တယ်။ ဒီထက် ဒီပိုပြီး ရင်းနှီးမိရင် တော်ကြာရှင်းရခက်ကုန် တော့မယ်။

မဖြစ်ဘူး...မဖြစ်ဘူး။

နောက်နောင် နွေ့ဆီ ဖုန်းမဆက်တော့ဘူး။ နွေ့က ကားပျက်နေလို့ ဝင်ခေါ်နိုင်မလား မေးရင်၊ ကျွန်တော် မအားဘူး။ လမ်းမကြုံဘူး။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော် ရန်ကုန်ထဲ မသွားဘူး။ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကွင်းရှောင်မှ ဖြစ်တော့ မယ်။

အစတော့ နွေ့ယုံနေမှာပဲ။

နည်းနည်းကြာရင် နွေ့ စဉ်းစားလာမယ်။ ဝေခွဲရခက်လာမယ်။ နွေ့စိတ်ကွက်မယ်။ စိတ်ခုလိမ့်မယ်။

မတော်တဆ ကြုံကြိုက်တဲ့အခါ ကျွန်တော်က ဘာမှဖြစ်မထားသလို လှမ်းနှုတ်ဆက် လိုက်မှာပါ။ အခုထက် နည်းနည်းကလေး ဒီဂရီလျှော့ထားတဲ့ ခင်မင်မှုတွေနဲ့ တရင်းတနှီးပဲပေါ့။

နွေ အံ့သြမယ်။

အလျင်သိပ်ရင်းနှီးခဲ့ဖူးတယ် ဆိုတာ တကယ်မှ ဟုတ်ခဲ့ရဲ့လားလို့ နွေ
ဇေဝေဝေါ ဖြစ်ရလိမ့်မယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကြာတော့ နွေနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ မိတ်ဆွေတွေပေါ့။
အလျင်ကလည်း မိတ်ဆွေ။ အခုလည်း မိတ်ဆွေ ပေါ့။

ကျွန်တော် ကျွမ်းပါတယ်။

ဘာလိုလို မိန်းကလေးတွေဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ အဖြစ်
ရပ်တည်နေကြတာ ဘယ်လောက်များ ပြီလဲ။

ခွင့်မလွှတ်တတ်တဲ့ နာကြည်းတတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ မရှိမဟုတ်
ရှိပါတယ် နည်းတယ်။

အဲဒီ တော့လည်း အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်သွားကြတယ်ပေါ့ဗျာ။
ဒီလောက်ပါပဲ။

အငြိုးထား ကလဲ့စား ချေချင်နေလောက်အောင်လည်း ကျွန်တော် ဘာမှ
ထိထိခိုက်ခိုက် လုပ်ထားခဲ့တာမှ မဟုတ်တာပဲရော။

ကားကက်ဆက်ကို ဖွင့်လိုက်ရင်ပဲ ကျွန်တော့်အတွေးကို
ကလစ်ဖ်ရစ်ချက်က အတည်ပြု ပေးနေပြန်ပါ တော့တယ်။

xxx သေသည်အထိ ကိုယ်ကတော့ လူပျိုကြီးဘဝနဲ့ပဲ နေသွားမှာပါ xxx

ကျွန်တော် လေချွန်နေမိပါတယ်။

ဒါက သီချင်းဗျ။

သီချင်းကြိုက်လို့ပါ။

လူပျိုကြီးဘဝနဲ့ သေသည်အထိ နေသွားမယ်လို့ ကျွန်တော်

ရည်ရွယ်မထားပါဘူး။

ဒါတွေကတော့ အခြေအနေအရပေါ့ဗျာ။ မဟုတ်ဘူးလား။

တေးသွားအလိုက် ကျွန်တော် လေချွန်နေဆဲပါပဲ။

မမကြီးက ကျွန်မကိုအသက်တမျှ ချစ်ရလွန်းလို့တဲ့၊ အသက်အသက်နဲ့ တစ်ဖွဖွခေါ်လိုက် ရတာ ။ မောင် သုံးယောက်ခြားပြီးမှ ညီမလေး ဒီတစ်ယောက်ရတာ ကိုး။ ကျွန်မအောက်မှာလည်း ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လေ။ ကဲ...

ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်မနာမည်အသက်ဖြစ်ပါရော။ မပြုံးကြူဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကျောင်းမှာ စာရင်းပေးခဲ့ပါတယ်။

ရုံးမှာ အလုပ်ဝင်တော့လည်း ရုံးမှာ စာရင်းဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းရင်းနှီးလာရင် အသက်ပဲ။ မ ပြုံးကြူဆိုတာ ပျောက်သလောက်ကို ရှိနေတော့တယ်။ ကျွန်မ ငယ်ငယ်ကတည်းက စာရေးဝါသနာပါတယ်။ လေး ငါးနှစ် သမီးအရွယ်မှာ စိတ်ကူးယဉ်ပုံတွေ ပြောလေ့ရှိကြတဲ့ ကလေး သဘာဝထက် ကျွန်မက ပိုကဲလှတယ်လို့ မိဘ တွေက ပြန်ပြောင်း သတိရတတ်ကြတယ်။

ကျွန်မ ကိုးနှစ်၊ ဆယ်နှစ်အရွယ်မှာ လေးလုံးစပ်ကဗျာကာရန်နိုင်နေပါပြီ။ အဲဒီ ကတစ်ဆင့် ဒွေးချိုး၊ လေးချိုး၊ တေးထပ်၊ သဖြန်၊ ဟိုစမ်းစမ်း သည်စမ်းစမ်း လက်လှမ်းမှီသလို စပ်ဟပ်ရေးတတ်နေပြီပေါ့။

ကျွန်မကို အစဉ်တစိုက် အားပေးလေ့ရှိသူကတော့ ကျွန်မရဲ့အစ်မကြီး မခင်မူပါပဲ။ အသက်ချင်း ဆယ်နှစ် လောက်ကွာပြီး အစဉ်အမြဲလည်း ကြည့်ရှုထိန်းကျောင်းလာရတာ မို့ မမကြီးက ကျွန်မကိုသိပ်ချစ်တယ်။

ကျွန်မက ရှက်တတ်တယ်။ လူတောသူတော မတိုးလှဘဲ အိမ်မှာအနေများခဲ့သူ။ တစ်ယောက်တည်း စာဖတ်စာရေး။

ရေးပြီးတဲ့စာတွေကျပြန်တော့ သူများတွေ့မှာရှက်လို့ အလုံအခြုံ သိမ်းရပုဂံရနဲ့။

မမကြီးက အိမ်သိမ်းရင်း အခန်းရှင်းရင်း မကြာခဏဆိုသလို ကျွန်မရဲ့စာကြည့်စားပွဲတို့ အဝတ်ဗီရိုတို့ကို ရှင်းလင်းပေးလေ့ရှိပါတယ်။

အဲဒီ အခါတွေမှာ ကျွန်မ ရေးစပ်ထားတဲ့ ဝတ္ထုတွေ ကဗျာတွေကို မမကြီး တွေ့သွားတတ်တယ်။

“မေမေရေ...အသက်ကလေးက အရေးအသား မဆိုးဘူးပဲ၊ ကြီးလာရင် စာရေးဆရာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

မမကြီးက ချီးမွမ်းတာကို စကားစပ်မိပြီး မေမေပြန်ပြောပြရုံနဲ့ ကျွန်မမှာ မျက်နှာ မထားတတ်အောင်ပါပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမကြီးရဲ့ အားပေးမှုတွေကြောင့် ကျွန်မရဲ့ဝါသနာ အသက်ဆိုး ရှည်လာရပါတယ်။

“မကြီးနော်...ဝတ္ထုတွေ ဖတ်လိုက်စိတ်ကူးယဉ်လိုက် စာရေးလိုက်နဲ့ တော်ကြာ ညည်းညီမ တော်လှတယ်ဆို ယောက်မမြင်းစီးထွက်လာမှ အခက်”

မေမေက ရှေးရိုးဆန်တယ်။ သားသမီးတွေ ပွားစီးလို့မို့ အိမ်ရှင်မ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်ကြီး နေတော့လည်း ဝတ္ထု မဂ္ဂဇင်းဖတ်တာ နည်းနည်းမှ အားမပေးပါဘူး။

ခုနစ်တန်းနဲ့ကျောင်းထွက်ပြီး မေမေ့ကို အိမ်မှုကိစ္စအဝဝကို ကူညီရတဲ့ မမကြီးကသာ ရပ်မှုရွာရေးကအစ ပါဝင်ဦးဆောင်ရင်း အသိအမြင်တွေ ပွင့်လင်းလာပါတယ်။ မမကြီးကို အားကိုးနေရတဲ့ မေမေ့အပေါ်မှာလည်း မမကြီး ရဲ့ ဩဇာသက်ရောက်မှု ရှိတန်သလောက်ရှိ တာပေါ့။

ဒါကြောင့် အငယ်တွေဟာ အထိုက်အလျှောက် လွတ်လပ်ခွင့်ရလာတယ်။ ကျောင်းက သင်တာနဲ့ အောင်ဖို့မ သေချာဘူးထင်ရင်

မမကြီးက ကျူရှင်အပ်တာကိုလည်း မေမေက မကန့်ကွက်တော့ဘူး။

“ဗဟုသုတရှိဖို့လိုတယ် မေမေရဲ့၊ သတင်းစာနဲ့တွင် မလုံလောက်ဘူး၊
မဂ္ဂဇင်း နှစ်အုပ် ပုံမှန်ဝယ်ချင်တယ်”

ဒါကိုလည်း မေမေ မဆန့်ကျင်တော့ဘူး။

“ဝတ္ထုဖတ်၊ ဆောင်းပါးလဲ ဖတ်ပေါ့ မေမေ၊ ဒါမှ အသိအမြင်
ပွင့်လင်းလာမှာ”

အစ်ကိုကြီးကလည်း ဆယ်တန်းမှာ ကျောင်းထွက်ပြီး ဖေဖေတို့ရုံးမှာ
အလုပ်ဝင်လုပ် လိုက်ရပါတယ်။ အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် စာမေးပွဲတွေ
ဖြေမယ်ပြောခဲ့ပေမယ့် လက်တွေ့အကောင်အထည် မဖော်ဖြစ်တော့ဘူးလေ။

ကျွန်မက ကျောင်းစာ တော်လှတယ် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါလည်း
မကြိုးစားလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဉာဏ်ကို မကောင်းတာ။

အစ်ကိုငယ် နှစ်ယောက်က နှစ်ချင်းပေါက် အောင်ရုံမကဘူး၊
ဂုဏ်ထူးပါသေးတယ်။

ကျွန်မကတော့ ကိုးတန်းဆယ်တန်း နှစ်နှစ်စီ နေရတယ်။
မောင်ငယ်လိုက်မီပြီး ဖြတ်တက်သွားတာပေါ့။

မေမေပိုပြီး ငြူစူစရာတော့ ဖြစ်တော့တာပေါ့လေ။

ကျွန်မ ဆယ်တန်းအောင်လာပြန်တော့ အမှတ်က မကောင်းပြန်ဘူး။

အဲဒီ အချိန်မှာ မေမေ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကလည်း
အတော်ပေါက်ပေါက်မြောက်မြောက် ဖြစ်နေတယ်။

ကျွန်မအတွက် အလုပ်တစ်နေရာယူထားရင် ကောင်းမယ်လို့
မမကြီးကပဲ စီစဉ်ပြန်ပါတယ်။

အတန်းပညာမရပေမယ့် စာဖတ်လွန်းလို့လားမသိ၊ မမကြီးက
အတွေးအခေါ် အမြော်အမြင် ကောင်းလှပါတယ်။

“တက္ကသိုလ်တက်မနေပါနဲ့တော့ အသက်ရယ်၊ အခုအလုပ်ဝင်ထားရင်
စာပေးစာယူနဲ့ ဘွဲ့ရတဲ့အချိန်မှာ ညီမလေး လုပ်သက် အတွေ့အကြုံလဲ လေးနှစ်ရှိပြီ၊
အဲဒါ အရေးကြီးသေးတယ်၊ တက်လမ်း ပိုရှိနိုင်မှာပေါ့”

ကျွန်မကလည်း တက္ကသိုလ်မြေမှာ ကြောင့်ကြမဲ့ နေချင်တယ်ရယ်လို့
မရှိခဲ့ဘူးလေ။

ပြီးတော့ ဖေဖေက အငြိမ်းစားယူပြီဆိုတော့ နဂိုကမှလည်း
အလယ်အလတ် လူတန်းစားမှသာ ဖြစ်တဲ့ မိသားစုအနေနှင့် ကျွန်မ
တာဝန်ခွဲဝေယူသင့်တာပေါ့။

ကျွန်မ စာရေးမကလေး ဖြစ်လာတော့တယ်။ တက္ကသိုလ်ပညာလည်း
တစ်နှစ်မအောင်၊ နောက်တစ်နှစ် အောင်။

စာတိုပေစရေးတဲ့ စာရေးမကလေးအဖြစ် ရုံးမှာလည်း ရင်းနှီးသူတွေက
အသိအမှတ် ပြုကြပြီပေါ့။

တကယ်ဆို ဦးသစ်လွင်တိုးနှင့် ကျွန်မ ဆုံမိစရာအကြောင်းရှိတာမှ
မဟုတ်တာ။ သူက ထုတ်ဝေသူ ဆိုပေမယ့် ကျွန်မရေးတဲ့ စာတိုပေစကလေးတွေ
ပါတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေကို မထုတ်ဝေပါဘူး။ သူ ထုတ်ဝေတာက လုံးချင်းတို့ ရုပ်ပြတို့။
ကျွန်မက လုံးချင်းရေးနိုင်တဲ့ အင်အားမရှိဘူးလေ။ မရေးတတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။
ရေးလည်း ထုတ်ပေး မယ့်သူမှ မရှိတာ။ ရေးလို့ အပိုပဲပေါ့။ မရေးနိုင်ဘူးပဲ
ပြောရမှာပေါ့နော်။

ထုတ်ဝေသူအဖြစ် သူနှင့်ဆုံတွေ့ရတာ မဟုတ်ပေမယ့် ကြံကြံဖန်ဖန်
ပုံနှိပ်စက်ပိုင်ရှင် အဖြစ် ဆုံတွေ့ခဲ့ရ တယ်။ ကျွန်မရေးတဲ့ မဂ္ဂဇင်းက သူ့ပုံနှိပ်တိုက်မှာ
ပုံနှိပ်တာကိုး။

ကျွန်မရဲ့ ဝတ္ထုတိုကလေးမှာ ကိုးကားထားတဲ့အချက်အလက်တစ်ခုဟာ ကိန်းဂဏန်း မှားယွင်းနေတယ်။ အဲဒါ သိသိချင်းပဲ ကျွန်မကဗျာကသီ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို အပြေးသွားရတာ ပေါ့။ အမှားပြင်ဖို့ပေါ့။

ကလောင်သစ်ကလေးဆိုတော့ မဝံ့မရဲ တောင်းတောင်းပန်ပန်ပါပဲ။

ပြင်ခွင့်ရဖို့ ကျွန်မ အတော် အားစိုက်ရပါတယ်။

“အသက်တို့ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ဆိုတာ ဘယ်လိုနေလဲဟင်” လို့ အဖော်လိုက်ပေးမယ့် မမနွယ်က မေးတယ်။

“ဒီလိုပါပဲ မမနွယ်ရယ်၊ အဲဒီ သုံးဆယ့်သုံးလမ်းအပေါ် ဘလောက်တက်သွားပြီးတော့ တိုက်နံပါတ်တွေမှာ ကြည့်သွား၊ ဘလောက်အလယ်နား ရောက်ရင် မြေညီထပ်မှာ မ ဂဏန်းဆိုတော့ လမ်းဘယ်ဘက်မှာ ဆိုင်းဘုတ်က အတွင်းဘက်မှာ မမရဲ့။ တစ်ထွာသာသာ လောက်ပဲရှိတာ သေးသေးလေးရယ်တဲ့”

အဲသလို ယောင်ဝါးဝါးနှင့်ပဲ ကျွန်မတို့ ပန်းဧကရီမဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို ရောက်သွားတယ်။ အယ်ဒီတာတွေက သဘောကောင်းပါတယ်။

“ဆရာမဝတ္ထုကို ကျွန်တော်တို့ ရွေးထားတယ်ခင်ဗျ၊ လာမယ့်လ အစီရုံးမှာ သုံးထားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် တိုက်မှာ စာမူရှိမနေတာပါ၊ ပုံနှိပ်တိုက် ရောက်နေလို့ပါ”

“ဟင်...ဒါဆို၊ ဂဏန်းတွေ ကျွန်မပြင်လို့မရတော့ဘူးလား”

“မိဦးမှာပါ၊ ဒီနေ့တော့ စာစီတုန်းရှိဦးမှာပါ၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ကျွန်တော် စာရေးပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ပုံနှိပ်စက်က ဖိုမင်ကို ပြောလိုက်ရင် စာမူရှာပေးပါလိမ့်မယ်၊ ဆရာမစိတ်ကြိုက် ပြင်နိုင်တာပေါ့”

အယ်ဒီတာကလဲ စိစစ်ရေးပြေးရမှာနဲ့၊ မျက်နှာဖုံးဖလင်ကာလာခွဲတဲ့ဆီ

လိုက်ရမှာနဲ့ မအားလပ်ရှာဘူးလေ။

“အသက်က ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ဆရာမတဲ့၊ စာရေးဆရာမကြီးကို ဖြစ်နေပါပေါ့လား”

မမနွယ်ရဲ့ လက်မောင်းကို ထုရိုက်ရင်း ကျွန်မတောင် ပီတိဖြစ်နေလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။

ပုံနှိပ်တိုက်က တစ်လမ်းကျော်မှာ၊ အဟင်း... သူ့ဆိုင်းဘုတ်လည်း မဂ္ဂဇင်းတိုက်လိုပဲ အတွင်းဘက်မှာ ချိတ်ထားတာ အတော်မနည်းမနော ကြည့်ယူရတယ်။

နာမည်ကလေးက အလှသား။

သော်တာဝန်းတဲ့။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပုံနှိပ်တိုက်ရှေ့မှာ တွေ့ရတဲ့ သားသားနားနား ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကိုသစ်လွင်တိုး ဖြစ်နေတာ ဟာ အံ့သြစရာပါပဲ။

ကျွန်မတို့က ရုံးချိန်နေ့ခင်းပိုင်း အလုပ်ချောင်တုန်း လစ်ထွက်လာကြရတာ ၊ ဝတ်တဲ့ ရုံးယူနီဖောင်းကို မသိသာအောင် အကျ..အဖြူပေါ်က ဝေ့စ်ကုတ်ခါးတို့ အနွေးထည် လက်ပြတ် ကလေး ထပ်ဝတ်လာလိုက်ရတယ်၊ မမနွယ်ကလည်း ဇာအပေါ်ဝတ်လေး ထပ်ထား လေရဲ့။

“ဒီကမိုမင်လားဟင်၊ ကျွန်မကို ပန်းဧကရီမဂ္ဂဇင်းက ဒီစာကလေး ပေးလိုက်လို့ပါ”

သူဟာ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ မျက်လုံး မျက်ဖန် ထင်းထင်းသန့်သန့်နဲ့ အတော့်ကို အဆင်ပြေကြည့် ကောင်းတဲ့သူပါ။

“မဂ္ဂဇင်းက ပေးလိုက်တာလား၊ မဂ္ဂဇင်း ကိစ္စလားခင်ဗျ၊ စိတ်မရှိနဲ့နော်၊ ကျွန်တော်ကူညီနိုင် မလားလို့ပါ”

ကဲ...သူကဘယ်လောက် အဆင်ပြေအောင်

စကားပြောတတ်လိုက်ပါသလဲ။

ကျွန်မလက်ထဲပါလာတဲ့ စာခေါက်ကလေးကို မဆိုင်းမတွ သူ့ဆီ
ကမ်းပေးလိုက်မိ တော့တယ်။

“ကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ဖတ်ပါ”

အိတ်ဖွင့်ပေးစာတောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ စာအိတ်ကို မပါဘူး၊ ဒီအတိုင်း
ခေါက်လျက်သား ကလေး။

စာရွက်ကို သူဖြန့်ဖတ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မနဲ့မမနွယ်ဟာ
သူ့ရဲ့ပုံနှိပ်စက် အရှေ့ခန်းကို မျက်လုံးကစား ကြည့်နေမိတယ်။

စက္ကူဖြူအထုပ်တွေကော စည်းနှောင်ထားတာတွေကော အပုံလိုက်
အထုပ်လိုက် လူတစ်ရပ်မကဘူး။ အ ခန်းတစ်ဝက်သာသာလောက်ကို
နေရာယူထားတော့တယ်။

အဲဒီ တော့မှ သတိထားမိတာက အတွင်းခန်းဆီကနေ
စက်သံတဂျိမ်းဂျိမ်း ပေါ်ထွက် နေပါတယ်။ အဲဒါ ပုံနှိပ် စက်လည်သံဖြစ်မှာပဲလို့
ကျွန်မမှန်းဆနေမိတယ်။

“လက်စသတ်တော့ ဆရာမကစာမူပြင်ဖို့လာတာကိုး၊ လာပါခင်ဗျာ၊
ထိုင်ပါ”

ရုတ်ချည်းဆတိုးဖော်ရွေ ကြည်သာလာပြီး ကျွန်မတို့အတွက်
နေရာထိုင်ခင်း နေသားတကျ ပြုပြင်ပေးပါ တော့တယ်။

အရှေ့ခန်းရဲ့ လက်ဝဲထောင့်စွန်မှာ မှန်တင်စားပွဲရှိတယ်၊ စားပွဲနောက်က
ထိုင်ခုံကိုပါထုတ်ပြီး ကျွန်မတို့နှစ် ယောက်အတွက် နေရာချပေးပါတယ်။

“မောင်ဝိုင်း၊ ဦးအောင်သန်းကို ခဏခေါ်ချေ၊ ပြီးမှ ဒီကဆရာမတို့အတွက် လက်ဖက်ရည်မှာ”

လက်ထဲမှာ ဝက်အူလှည့်တစ်ခုကိုင်ပြီး ဝင်လာတဲ့အလုပ်သမား ဖြစ်ဟန်တူသူ လူငယ်ဟာ ပျာပျာသလဲ ဟုတ်ကဲ့ဆရာဆိုပြီး အပြင်လူမဝင်ရ ရေးထားတဲ့ တံခါးရွက်ကို တွန်းဖွင့် ဝင်ရောက်သွားပါတော့တယ်။

ဖိုမင်အမည်ဟာ ဦးအောင်သန်းလို့ ကျွန်မ သိထားပါတယ်။

ဟင်...ဒါဆို ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဖိုမင်မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဖိုမင်ကို သွားခေါ်ခိုင်းနိုင်တာ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ။ ပုံနှိပ်စက် မန်နေဂျာလား...

“ဆရာမနာမည်ကို ပန်းဧကရီ မာတိကာမှာ မကြာခဏဆိုသလို ကျွန်တော် အမှတ်ထားမိနေပါတယ်၊ လေး စားပါတယ် ခင်ဗျာ”

ကျွန်မ ဘာပြန်ပြောရမယ် မသိဘဲ မျက်နှာတွေ ပူရှိန်းနေတော့တယ်။

ကျွန်မရဲ့ ကလောင်နာမည်က ပြီးသက်ပိုင်ပါ။ အမှန်တော့ ပန်းဧကရီမှာ စာမူပါဖူးတာ သုံးလေးပုဒ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ သူ အမှတ်ထားမိနေတယ် ဆိုတာ လောကွတ်ပြောတာလား။ တကယ်လား။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမိသွားတာ အမှန်ပါပဲ။

ကျွန်မရဲ့ စာမူကိုရော စာစီပြီးစ ဂယ်လီပရဖ်ဆိုလား အကြမ်းထုတ်ထားတဲ့ စာရွက်တွေကိုပါ အဲဒီ ပုံနှိပ်စက်က ဖိုမင်ကြီး ကိုယ်တိုင် ယူလာပေးပါတယ်။

မမနွယ်က ကျွန်မရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေဒေါ်နွယ်နွယ်ဖြစ်ပါတယ်လို့ ကျွန်မ မိတ်ဆက်ပေးတဲ့ အခါမှာလည်း ဦးသစ်လွင်တိုးက မမနွယ်နေခဲ့တဲ့ စမ်းချောင်းကျောင်းမှာ သူလည်း နေခဲ့ဖူးတယ် စသည်ဖြင့် အသိအကျွမ်း စပ်ဟပ်မေးမြန်းရင်း စကားလက်ဆုံ ကျသွားကြပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့စာမူမှာ ပြင်စရာရှိတာက ကိန်းဂဏန်း ရှစ်နေရာလောက်ပဲမို့ ခဏနဲ့ ပြီးစီးသွားပါတယ်။

မမနွယ်က အိမ်ထောင်ရှင်ပါ။ မမနွယ်ရဲ့အမျိုးသားက သစ်ထုတ်လုပ်ရေးဘက်မှာ မန်နေဂျာတစ်ဦးပါ။

မမနွယ် အမျိုးသားကိုဂျွန်နဲ့ ဦးသစ်လွင်တိုး မသိပေမယ့် အမျိုးသားရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မန်နေဂျာတစ်ဦး နဲ့တော့ သူက တရင်းတနှီးပါ။ ဦးထွန်းရင်လို့ သူတို့ ပြောနေကြတာပဲ။

“ဒီကောင်ကြီး ထွက်လိုက်ပြီ မလေးရှားမှာ လုပ်နေတာ ဒေါ်လာနဲ့ဗျ၊ ထောနေတာပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်. . .ဟုတ်တယ်၊ ကိုဂျွန်ကိုတောင် ခေါ်နေတာ၊ ဒါပေမယ့် ကလေးတွေ ငယ်သေးတော့ သူ စိတ်မချဘူးလေ၊ နောက်သုံးလေးနှစ် ဆိုရင်တော့”

“ဟာ ခေါ်ရင် လိုက်သွားဗျ၊ ရတုန်းယူထားမှ”

“သူက လူတစ်မျိုးပါရှင်၊ သူ့မှာ တက်လမ်းတွေအများကြီးတဲ့ တိုင်းပြည်အတွက် တစ်နိုင်အကျိုးပြုရဦးမယ် တဲ့”

“အဓိကတော့ ဒေါ်နွယ်နွယ်တို့ သားအမိတွေကိုမခွဲနိုင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ”

“ဟင်း. . .ဟင်း မပြောတတ်ပါဘူးရှင်”

မမနွယ်က ဖြူဖြူဝဝ မျက်နှာချိုတယ်၊ ပြုံးလိုက်ရယ်လိုက်ရင် မျက်လုံးကို ပိတ်သွားတာပဲ။

“ဟုတ်လဲ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကလေးတစ်ဖက်နဲ့အလုပ်သွားရတာ တာဝန် အကြီးသား”

“ဟုတ်တယ်ရှင် အကြီးမက နှစ်တန်း၊ အငယ်ကမူကြို၊ မနက်ကျောင်းပို့ပြီးမှ ရုံးလာရတာ ၊ အသက်နဲ့ အတူ လာကြတော့ ကျွန်မကို

စောင့်ရလို့ ရုံးနောက်ကျမှာစိုးပြီး သူ့မှာ မျက်နှာကို ပျက်ပျက်နေတာပဲ”

“အသက်ဆိုတာက” သူ မျက်ခုံးပင့်ပြီး မေးတယ်။

“သူလေ” သူ အိမ်နာမည်ပဲ၊ ကျွန်မတို့ နှုတ်ကျိုးနေကြတယ်”

ကျွန်မကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဝင်မစွက်တတ်ဘဲ ကလေးလို နားထောင် ငေးမောလိုသာ နေမိ တယ်။ ကျွန်မက စကားများများ ပြောဆိုလေ့မရှိဘူးလေ၊ ကျွန်မမှ မပြောတတ်တာ။

“ဆရာမလဲ စကားတွေ ပြောရတာ မောလှရှိရော့မယ်။ လက်ဖက်ရည် သုံးဆောင်ပါဦး ခင်ဗျား”

ပန်းကန်ကို ကျွန်မဘက် တိုးပေးနေတဲ့ သူ့လက် လက်သူကြွယ်က ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို အမှတ်မထင် ငေးကြည့်နေမိတဲ့ ကျွန်မဟာ ယောင်ချာချာ ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားရပါတယ်။ ဘာရှက်စရာရှိလဲ မေးရင်၊ မရှိမှန်းအသိ သားပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ကြံဖန်လူကြောက် တယ်လေ။

ကျွန်မတို့ရှိနေတုန်းမှာ ဆေးပေါ့လိပ်တံဆိပ်ယူတဲ့သူ လာတယ်။ လွတ်လပ်ရေးနေ့ သပဏ်လွှာ ပို့စကတ် အပ်တဲ့သူလာတယ်။

အဲဒီ မိနစ်နှစ်ဆယ်၊ နာရီဝက်ကလေးမှာကိုပဲ ငွေကြေးရှင်းလင်းလိုက်တာ ငါးသောင်းနီးပါး ရှိတယ်။ တစ်ဖျတ်ဖျတ်ရေတွက်နေတာကလည်း မြန်ဆန်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့ တော့။

သူ့မှာ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့မို့ ကျွန်မတို့ အလိုက်တသိပြန်မလို့ပါပဲ။

“ဆရာမတို့ ရုံးဘက်ကို ကျွန်တော် ဖလင်ဝင်ယူစရာရှိနေတယ်၊ အဲဒီ ကမှ ပုံနှိပ်သူများ အစည်းအဝေး ဆက်သွားမှာ၊ တကူးတကမှ မဟုတ်ဘဲ လမ်းသင့်နေတာ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါရစေလား”

သူ့ရဲ့ ပါဂျရီးကြီးကို မရည်ရွယ်ဘဲ ကျွန်မတို့စီးဖြစ်ကြရတယ်။ ရုံးမှာ

သူ့အကြောင်းကို မမနွယ်က အာ ဘောင်အာရင်းသန်သန်နဲ့ပို့ချတော့ ကျွန်မမှာ မျက်နှာ မထားတတ်နိုင်အောင်ပါပဲ။

“ရွှေစွန်ညို ဘာလိုလို့ပဲ၊ မထွေးလိုလို့ပဲ၊ တကတည်းတွေ့လားဟင်၊ ပါဂျရိုးကြီးနဲ့ကို ပြန်လာရတဲ့အဆင့်၊ မ နွယ်တို့က ဆင်ဖြူတော်မှီပြီး ကြံစုပ်ရတာ ”

“မမနွယ်ကလဲ စေတနာနဲ့ လမ်းကြိုခေါ်လာပေးတာပါ၊ ခုလိုပြောတော့ အားနာစရာ”

“အလိုလေး မရွှေသက်ရယ်၊ ဟုတ်တာ ပြောတာတောင် အားနားစရာဖြစ်ကုန်ပြီလား”

“မဟုတ်တာကြီး မမနွယ်က လျှောက်နောက်နေတာ၊ သူက သဘောကောင်းလို့ဥစ္စာကို”

မမနွယ်က ဘယ့်နှယ်ရှိစဆိုတဲ့ အမူအရာနဲ့ လက်နှစ်ဖက်ဖြန့်ပြီး ပခုံးတွန့်ပြတယ်။

“ဒါပေါ့လေ၊ စာရေးဆရာနဲ့ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူ၊ ရွှေနဲ့မြ နေနဲ့လ”

“မမနွယ်နော်...တော်ပါတော့ဆိုနေ”

“တော်မှာပါ၊ ဒါပေမယ့် အသက် စဉ်းစားကြည့်၊ ဦးသစ်လွင်တိုးဟာ ဘယ်လောက် ပရိယာယ်များသလဲဆို တာ၊ အသက်မှာ အိမ်ထောင်ရှိမရှိ လှည့်ပတ်မေးသွားတယ်”

“ဟင်...မမေးပါဘူး၊ ဘယ်မှာ မေးလို့လဲ”

“ရိုးအလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ စာရေးဖို့ အချိန်ရတယ်နော်၊ ချီးကျူးစရာပဲတဲ့၊ မနွယ်ကပဲ အသက်က သမီးငယ်လေး ဆိုတော့ ခြေမွေးမီးမလောင်၊ လက်မွေးမီးမလောင် မိဘတွေနဲ့ အစ်မကြီးက အရိပ်ကြည့်ထားတာလို့ ရှင်းပြလိုက် တယ်”

“အဲဒါ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“အဲဒါ အသက် လူလွတ်ဆိုတာ သူ သိသွားတာပေါ့...”

“ဟာ... ဒါက လိုရာဆွဲပြောတာပါ။ အိမ်ထောင်ရှိလဲ မိဘတွေက အရိပ်ကြည့် ထားနိုင်တာပဲ”

“ရှားရှားပါးပါး အဖြစ်မျိုးပေါ့”

မမနွယ်ကို တခြားအဖော်တွေကလည်း ထောက်ခံကြတယ်လေ။

ဒါဆိုရင် သူက တကယ်ပဲ ကျွန်မအိမ်ထောင်ရှိသလား
မေးသွားတယ်ထင်ပါရဲ့။

“စဉ်းစားကြည့်လေ၊ စာရေးဆရာမလေး၊ ချောချောလှလှလေး၊
ရိုးရိုးအေးအေးကလေး”

“စာရေးဆရာမ မဖြစ်ရသေးပါဘူး မမရယ်”

“ဖြစ်မှာပေါ့၊ အခု ထုတ်ဝေသူကြီးက ရွှေလမ်း ငွေလမ်းဖောက်ပြီ
မဟုတ်လား”

ရုံးကို သူအကြောင်းရှာပြီး လာတွေ့မှာလား။

ကျွန်မတို့အိမ်ကို သူစုံစမ်းပြီး ရောက်လာမှာလား။

ကျွန်မ ရုံးသွားရုံးပြန် သူစောင့်ပြီး တွေ့မှာလား။

ကျွန်မဖြင့်လေ သူ့ကို တစ်ရေးရေး မြင်ယောင်။

တစ်တွေးတွေးသတိတွေရပြီး အိပ်ရေးတောင် ပျက်ပါ တယ်။

“ဟိုကောင်မလေးမလဲ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးလိုက် မဲ့လိုက်နဲ့၊ ဪ...
စာရေးဆရာဆိုတာ အရူးတစ်မျိုး လား မသိပါဘူးနော်” လို့ မေမေက ကျွန်မကို
အသာအယာ ကျောသပ်ပြီး ကျီစယ်ယူရတဲ့အထိ။

စာရေးတာနဲ့ ရောကော သောကော အထင်ခံရင်း တကယ်တော့
ကျွန်မကို ဦးသစ်လွင်တိုး ဖမ်းစားနေတာ ပါ။ စားလည်း သူ့စိတ်၊ အိပ်လည်း သူ့စိတ်
ကျွန်မတော့ ဒုက္ခပဲနော်။

တစ်ရက် နှစ်ရက်။

တစ်ပတ် နှစ်ပတ်။

မမနွယ်တို့ တစ်ဖက်သတ်ထင်တာပါလို့ တွေးရင်း ကျွန်မ မျှော်လင့်ချက်
ကုန်ဆုံး လာပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ဦးသစ်လွင်တိုးလို ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချော
ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမယ့် ပုံနှိပ်စက်ပိုင်ရှင်ကြီးက ကျွန်မတို့ စာရူး ပေရူး အညတြ
စာရေးမကလေးကို ယောင်မှားလို့ စိတ်ကူးလိမ့်မယ်တဲ့လား။

“မရွှေသက် နွယ်နွယ် ထင်လိုက်ရင် လွဲခဲ့တယ်နော်၊ နက်ဖြန် ညနေ
အိမ်ကိုလာခဲ့၊ အိမ်ကနေ ရွှိုင်းမှာ တစ် ဝိုင်းသွားစားကြမယ်၊ အပြန် အိမ်လိုက်ပို့မယ်၊
ပါဂျရီးကြီးနဲ့ ဟေဟေ၊ ပါဂျရီးကြီးနဲ့”

ဘာမှန်း ညာမှန်း မသိသေးပေမယ့်၊ ပါဂျရီးကြီးဆိုကတည်းက
ဦးသစ်လွင်တိုးကိုပဲ အပြေးအလွှား သတိရ လိုက်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုလုပ်
ဖွင့်ပြီး မေးရဲပါ့မလဲ။ အလှမ်းကွာလွန်းလှတယ်လေ။

“မမနွယ်တို့ ချဲပေါက်လို့လား”

“ဆင်ဖြူတော်မှီပြီး ကြံစုပ်ပါတယ်ဆိုမှ ဘယ်ကချဲပေါက်ရမှာလဲ
အသက်ရဲ့၊ တခြား ဘယ်သူရှိသေးလို့လဲ ဦးသစ်လွင်တိုးပဲပေါ့၊
လူကြီးလူကောင်းတို့ရဲ့ နည်းနာနိဿယနဲ့ပေါ့”

“အသက်တော့ နားမလည်တော့ဘူး”

“ပထမ ကိုထွန်းရင်ကို ဆက်သွယ်တယ်ကွာ၊ ဒီလထဲ ပြန်ရောက်မယ်

သိတော့ ဆက်စောင့်နေတယ်။ ပြီးမှ ပြန်အလာကို စောင့်ပြီး တစ်ဝိုင်းကျွေးခိုင်းတယ်။ အိမ်က အမျိုးသားကိုပါဖိတ်တယ်။ သိတယ် မဟုတ်လား၊ အရက် နဲ့ဆို သိပ်ခင်သွားကြတာပဲတဲ့။ အဲဒါ သူတို့ သိပ်ခင်သွားကြရော၊ ပြီးတော့ တစ်ခါ ဦးသစ်လွင်တိုးက တစ်လှည့်ပြန် ကျွေးဖို့ စီစဉ်ဖြစ်တယ်။ အိမ်က ကိုညွန့်ထင်နေတာက ကိုထွန်းရင်က ကျွေးခိုင်းတယ်ပေါ့။ မမနွယ် အထင်ကတော့ အဲဒီ စကားရောက်အောင် ဦးသစ်လွင်တိုး ကျုံးသွင်းယူတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဒါတော့ မမနွယ်ရဲ့ တွက်ကိန်းတွေပါ။

ကျွန်မက ဉာဏ်မမီဘူးလေ။

“ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် သေချာတာကတော့ ကိုညွန့်ဇနီးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့လဲ သိကျွမ်းပါတယ်။ သူ့မိတ်ဆွေ စာရေး ဆရာမကလေးနဲ့လဲ ကျွန်တော်က လုပ်ငန်းချင်း ဆက်နွယ်နေတော့ တစ်စီးပွားတည်းတွေပါ။ ဂျိုင်းမှာ ကျွေးရင် သူ တို့ကိုလဲ ဖိတ်ပေးပါတဲ့...ကဲ”

မမနွယ်က ကျွန်မကို တို့ကာ ဆိတ်ကာ ကျီစယ်ရင်း

အူမြူးနေချေတော့တယ်။

“ညနေ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောလိုက်တော့မယ်နော်၊ လူပျိုကြီး ရင်အခုန် သက်သာအောင်လို့ပါ”

“လူပျိုကြီးလို့ မမနွယ် ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ဪ... အသက်ရယ်၊ ကိုထွန်းရင်နဲ့ အရမ်း ရင်းနှီးပါတယ်ဆိုနေ”

“ရည်းစားတော့ ရှိမှာပါ။ ဒီအရွယ်ရောက်မှတော့”

“ရှိဖူးမှာပါ စွဲတယ်ပြောတာပဲ၊ စွဲတာလဲ မဆန်းဘူးလေ၊ လမ်းထဲ ပစ်ချလိုက်ရင် ဝိုင်းလုလို့ တစ်စိတ်စီ တစ်စစီ ပြန့်ကြဲသွားလောက်တယ် မဟုတ်လား”

မမနွယ်ပြောသလို တကယ်ပဲ ဆင်ကွက်တွေလား။ မမနွယ်
ဇွတ်ထင်နေတာလား။ ကျွန်မ မပြောတတ်တော့ဘူး။

သေချာတာကတော့ ကျွန်မဟာ အဲဒီ စနေမှာ နေ့ခင်းကတည်းက
အသင့်ပြင်ဆင်ပြီး အိမ်က ထွက်နေပါပြီ။

“ဟဲ့...နေမပူလွန်းဘူးလား” လို့ မေမေက တားသေးတယ်။

“မမနွယ်တို့အိမ်မှာ ကြာဦးမှာပါ။ သူ့ကလေးတွေ ရေချိုးရ၊ ပြင်ဆင်ရ၊
ဝိုင်းလုပ်ပေးမလို့ မေမေရဲ့” လို့ ကျွန်မက ဆင်ခြေပေးရတယ်။

မှန်သလောက်လည်း မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်က ကျွန်မတို့က
စိတ်စောနေမိတာ။

ရင်ထဲ တထိတ်ထိတ်နဲ့ သူ တကယ်ပဲ လာခေါ်ပဲ ခေါ်ပါ့မလားနဲ့လေ။

မမနွယ်တို့ မိသားစု သိမ်းဆည်းကြ၊ ပြင်ဆင်ကြနဲ့
မအားလပ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မမှာတော့ ပေါင်ပေါ်က ဖွင့်ထားလက်စ မဂ္ဂဇင်းကို
စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ လမ်းပေါ်ဖြတ်သွား ဖြတ်လာနေတဲ့ ကားတွေကို
မော်တစ်ကြည့်ကြည့် မျှော်တစ်ကြည့်ကြည့်နဲ့။ လာမယ်ပြောထားမှတော့ လာမှာပေါ့။
ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မလာဖြစ်မှာ စိုးရိမ်နေတယ်။ ရှောင်တခင်ကိစ္စတစ်ခုခု
အရေးတကြီး ပေါ်လာမှဖြင့် ဒုက္ခပါပဲနဲ့ ကြံဖန်ပူပန်နေမိတယ်။

ကျွန်မ ရွှိုင်းမရောက်ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရွှိုင်းက အရေးမကြီးပါဘူး။
သူ ဖိတ်ခေါ်တယ်။ သူ...။

အရေးကြီးတာက သူပဲလေ။

တော်ပါသေးရဲ့။

ညနေခြောက်နာရီမှာ အိမ်ကထွက်ကြမယ်ဆိုပေမယ့်၊
ငါးနာရီခွဲကတည်းက သူ ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။

ကိုညွှန်နဲ့ မမနွယ် ပြီးတော့ ကလေးနှစ်ယောက်။

ပြီးတော့ ဦးသစ်လွင်တိုးနဲ့ ကျွန်မ။

မမနွယ်နဲ့ ကျွန်မ ထင်နေသလို ပါဂျရီး နက်ပြာကြီး မဟုတ်ဘူး။

ကရိုလာဗင် အဖြူရောင်နဲ့။

သူနဲ့ ဦးထွန်းရင်က ရှေ့ခန်းမှာ အတူ စီးသွားကြတာပေါ့။

ဆိုင်ရောက်တော့ စားပွဲဝိုင်းမှာ ကျွန်မနဲ့ ဦးသစ်လွင်တိုးက

ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ထိုင်ဖြစ်ကြပါတယ်။

ပြောကြဆိုကြတဲ့ စကားတွေဟာ ရင်းရင်းနှီးနှီး နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိကြပါတယ်။ ရိုးသား ပါတယ်။

စကားဝိုင်း စိုပြည်အောင် ဦးဆောင်သွားသူကတော့

ဦးသစ်လွင်တိုးပဲပေါ့။

ထူးခြားတာကတော့ ဖျတ်ခနဲဆို စိုက်ကြည့်တတ်တဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေ

ပြောတဲ့ စကားတွေပါပဲ။

ကျွန်မ မသေချာဝံ့ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မရင်ကို လှိုင်းခတ် လှုပ်ရှားစေပါတယ်။

တံလျှပ်ကို ရေထင်လို့ သမင်ငယ် အလိုက်မှားသလိုများ

ဖြစ်နေဦးမလားဆိုပြီး ပူပန်စိတ်မောလှတယ်။

ဒါမှမဟုတ် ရာမဇာတ်တော်ထဲမှာ လက္ခဏသမင်လိုက်ရသလို

ပရိယာယ်တွေနဲ့ လှည့်ဖြားနေဦးမလား။

ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက်။

ဟုတ်ပါတယ်။

ဂျိုင်းမှာ ဆုံတွေ့ကြပြီးတဲ့နောက် သူဟာ ကျွန်မနဲ့ မဆက်သွယ်တမ်း
ကင်းရှင်း ပျောက်ကွယ်နေပြန်ပါရော။

သူ ပုံနှိပ်တိုက်မှာ ရှိနေနိုင်မှန်း ကျွန်မ သိတာပေါ့။

ဒါပေမယ့် ဘယ်လို အကြောင်းပြ ဘယ်လိုမျက်နှာထား ဘယ်လို
လေချို့သွေးပြီး ကျွန်မ သွားတွေ့ရပါ့မလဲ။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ။

သူ ဆက်သွယ်လိုစိတ်ရှိရင် ဖုန်းတစ်ချက် ကောက်လှည့်လိုက်ရုံပါပဲ။
ကျွန်မတို့ဌာနစိတ်မှာ ဖုန်းရှိတယ်လို့ ကျွန်မ ပြောထားသားနဲ့။ ကျွန်မကို
ခေါ်ပေးပါဆိုရင် ခေါ်မပေးဘဲ မနေပါဘူး။ သူမှ မဆက်ဘဲ။

ကျွန်မ မပျော်တော့ဘူး။

အတူ လုပ်ဖော်တွေဟာ ကျွန်မနဲ့ ဦးသစ်လွင်တိုးကြားမှာ တစ်စုံတစ်ရာ
အဆက်အသွယ် ရှိနေပြီး သူနဲ့ပတ် သက်လို့ ကျွန်မခံစားတွေဝေနေရတယ်လို့
ရိပ်မိကြမယ် မထင်ဘူး။

ခါတိုင်းလည်း ကျွန်မဘာသာ အေးအေးငြိမ်ငြိမ်ပဲ နေလေ့ရှိတာကိုး။

ကျွန်မရဲ့ ရင်ထဲက ဝေဒနာကို သူတို့ ဘယ်ရိပ်မိပါ့မလဲ။

အဲဒါ ဘယ်လောက်ကြာသွားသလဲဆိုရင် အင်း...တစ်လ၊
တစ်လခွဲလောက်။

မမနွယ်က တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ကူးရပြီး မေးစမ်းတတ်တယ်၊
ဘာကြားသေးလဲ၊ ဘာအဆက် အသွယ် ရသေးသလဲနဲ့။

“လူတစ်မျိုးပဲ၊ မမတို့လဲ သူ့ဆီက ဘာသံမှ မကြားရဘူး၊
ကိုထွန်းရင်ကလဲ မလေးရှားပြန်သွားပြီ၊ ဒါပေမယ့် အသက်ဆီ
သူဆက်သွယ်နိုင်တာပဲကွယ်၊ သူဟာ ရှိတ်လဲ ရှိတ်ချင်တယ်၊ ရှိတ်နေတယ်လို့
သတ်မှတ်တာလဲမခံချင် ဘူး ထင်ပါရဲ့”

“သူဟာ ပွေ တေတဲ့လူ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ဟင်...မမနွယ်”

“ဘာလို့ မေးတာလဲ အသက်ရဲ့”

“သူ့မှာ ရည်ရွယ်ထားပြီးသား ရှိနေမှာပါ။ ဒါမှမဟုတ် သူ့အိမ်က ရည်မှန်းထားတဲ့သူ”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူပိုင်ပါတယ်၊ သူဖြစ်ချင်တာသူ စီစဉ်ပေါ့၊ သူ လိုချင် သူလမ်းစရာ ပေါ့”

ကျွန်မ ငိုချင်မိတယ်။

ကျွန်မ ငယ်ငယ်ကလေး၊ သိပ်တော့လည်း မငယ်ဘူးပေါ့။ ကျွန်မ စာပေးစာယူ အနီးကပ်သင်တန်းတွေသွား တက်ရတုန်းက တစ်နှစ်မှာပေါ့။

အတန်းပြီးရင် အဲဒီ ချာတိတ်ဟာ ကျွန်မနောက် တကောက်ကောက် လိုက်လာတာပဲ။ ကျွန်မ ကားဂိတ်မှာ ရပ်နေရင် သူက မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်နေ။ ကျွန်မတက်တဲ့ကားပေါ် လိုက်တက်။ ကျွန်မဆင်းရင် လိုက်ဆင်းလာပြီး ကျွန်မ အိမ်ထဲဝင်သွားတော့မှ သူပြန်တယ်။ နောက်တော့...တစ်ဆင့်ကဲလာပြီး နာမည်မေးတယ်၊ စာပေးတယ်။ ကျွန်မလည်း စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ကျွန်မကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မအိမ်ထောင်သည်ပါလို့ အရဲကိုးပြီး လိမ်လိုက် ရတယ်။ အစက သူမယုံနိုင်ဘူး၊ တင်းခံနေသေးတာ။ ကံကောင်းချင်တော့ ဝရန်တာမှာ ကလေးချိုပြီး လမ်းဘက် မျှော်ကြည့်နေတဲ့ အိမ်ထောင်သည် အစ်ကိုကြီးကို လှမ်းတွေ့လိုက်တယ်၊ အကြံရပြီး “ဟိုမှာ ကျွန်မကို စောင့်နေပြီ၊ ရှင် မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ရှင်” လို့ ပြောလိုက်ရတယ်။ အမယ် အဲဒါတောင် ဘသားချောက် ချက်ချင်းပြန်လှည့်မသွားဘူး၊ တူကလေးက ကျွန်မဆီ အတင်းလက်ကမ်းပြီးလိုက်လာ၊ အစ်ကိုကြီးကလည်း ပြုံးဖြိုးဖြိုးနဲ့ အမယ်လေးဟဲ့ငဲ့၊ ညီမလေး ကျေးဇူးကြီးပေတယ်။ ဒီမှာ ခါးတစ်ခြမ်း စောင်းကုန်ပြီ၊ တိုးတိုးပြောပြီး အိမ်ထဲသုတ်ခနဲ ဝင်ပြေးတော့တယ်။ အိမ်ထဲလိုက်ဝင်ရင်း ကျွန်မ လမ်းဘက်

မသိမသာ အကဲခတ်မိတယ်။ ချာတိတ် ယုံကြည်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့။

ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလို့ နောက်ကြောင် ပြန်ဆုတ် သွားတော့တယ်။

ဆိုလိုတာက ဥစ္စာရင်လို ဥစ္စာရင်ခဲပေါ့နော်။

သူ လာချင်ရင် အနီးကလေး၊ လမ်းတွေပွင့်နေတာပါ။ သူကိုက ကျွန်မမျှော်လင့်နေသလို ကျွန်မအပေါ်မှာ သီးခြားရည်ရွယ်ထားပုံမရပါဘူး။ ကျွန်မစိတ်အားငယ်ရပါတယ်ရှင်။

ဒါပေမယ့် သူဟာ အသိခက်တဲ့ လူတစ်ယောက်။

“အသက်ရေ...ဟိုဘက်ခြံကို လာကြည့်သွားတဲ့ ကုန်သည်တွေနဲ့ပါလာတဲ့လူက သမီးရဲ့ မိတ်ဆွေတဲ့၊ ဦးသစ်လွင်တိုး...တဲ့၊ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်ရင် ဖေဖေက အသိသက်သေအဖြစ် ဆောင်ကြဉ်းပေးပါဦးတဲ့၊ လူရည်သန့်ပဲ၊ သိပ်ရည်မွန်တာပဲ”

ပြောရင်း မေမေဟာ ကျွန်မကို တစ်မိမိမိမိငေးကြည့်နေရှာတယ်။ မေမေ ဘယ်လို စိတ်ကူးဖဲရိုက်နေပြီလဲ။ ဪ...မေမေ မေမေ။

တကယ့်ကိုပဲ ခြံအရောင်းအဝယ် စာချုပ်ကို ကျွန်မတို့အိမ်မှာ လက်မှတ်ရေးထိုးကြပါတယ်။ ရပ်ကွက်လူ ကြီးတွေနဲ့ ရောင်းသူဝယ်သူတွေနဲ့။ အသိသက်သေကတော့ ဖေဖေနဲ့ ဦးသစ်လွင်တိုးပေါ့။

“အားနာပါတယ် အန်ကယ်ရယ်၊ ဒါပေမယ့် အိမ်နီးချင်းတွေ ရင်းနှီးစေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ ကျွန်တော်ကပဲ ကြားဝင် အကြံပြုစီစဉ်ရပါတယ်၊ ဝန်လေးတယ်၊ အပန်းကြီးတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကိုသာ အပြစ်တင်”

“ဟာ...ဘယ့်နှယ် ဝန်လေးရမလဲ၊ မောင်သစ်လွင်တိုးရယ်၊ အိမ်ဆောက်ရင်လဲ ဝင်ပါ ထွက်ပါ၊ အနားယူ အပန်းဖြေပါ၊ အန်ကယ်တို့က မိတ်ဆွေကောင်းတွေအတွက် တံခါးဖွင့်ထားမှာ ပါပဲကွယ့်၊ ဝဲလ်ကမ်းပါ”

လက်မှတ်ထိုးနေရင်း မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်တဲ့ ဦးသစ်လွင်တိုးနဲ့ ကျွန်မအကြည့်ချင်း အဆုံမှာ သူ့ရဲ့ရီဝေ ရွန်းလဲ့တဲ့မျက်လုံးတွေဟာ အပြုံးရိပ်နဲ့တစ်စုံတစ်ရာပြောဆိုနေသလိုပါပဲ။

သူနဲ့ ကျွန်မ ခုလိုများ လက်မှတ်ထိုးကြရရင် အဲသလို သူလည်း တွေးမိနေမလား။

အလိုလို ရှက်သွေးကြွပြီး မျက်နှာတွေ ပူထူရှိန်းဖိန်းသွားတော့တာပါပဲ။

ဒါဆိုရင် သူနဲ့ ကျွန်မရဲ့ အခြေအနေကို မှန်းဆတတ်နေပါပြီလေ။ သူငင်ရင် ကျွန်မယိမ်း သူယိမ်းရင် ကျွန်မ ပါရမှာပေါ့။

အဲဒါ ဘယ်တော့လဲ။

သူဟာ ဦးသစ်လွင်တိုး။ ကားတွေပိုင်တယ်။ ပုံနှိပ်စက်ပိုင်တယ်။ ထုတ်ဝေသူဖြစ်တယ်။ သူ့ကားတွေကို ကျွန်မ စီးဖူးပြီး သူထုတ်ဝေတဲ့လုံးချင်းအချစ်ပျော်တွေကို ကျွန်မ ဖောဖောသီသီ ရတတ်တယ်။ ဖတ်ပျော်တာလည်း ရှိ၊ နိုင်ငံခြား အပျော်ဖတ်ဝတ္ထုကို နာမည်ဒေသပြောင်းလဲပြီး ဆီလျော်အောင် ကူးချထားတာတွေလည်းပါ။ ရုပ်ပြလည်း လစဉ်ပုံမှန်ထုတ်ဝေသေးရဲ့။ အံ့ဩစရာ ကောင်းတာက သူဟာ ဘာသာရေး စာစောင်တစ်ခုကိုလည်း အောင်အောင်မြင်မြင် ထုတ်ဝေ နေပြန်ပါတယ်။

သူ့မှာ မောင်နှမသုံးယောက်ရှိမှန်း ကျွန်မသိတယ်။ နာမည်တွေလည်း သိပါတယ်။ သူ့မိခင်ကြီးမရှိတော့တာ ငါးနှစ်ရှိပြီ။ သူ့ဖခင်ကြီး ရေးသားတဲ့ ဘဝသန္တရ ဗဟုသုတ ဆောင်းပါးတွေ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေပေးရကြောင်း၊ ငွေကြေးအရ မမြတ်စွန်းသည့်တိုင် အဖေဆန္ဒဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တဲ့ အမြတ်အစွန်းဟာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ပါဘူးတဲ့။

အမှန်တော့ သူ့အကြောင်း ကျွန်မသိသမျှ ဒါအကုန်ပဲရယ်။

တစ်ခါတစ်ရံ နွေးထွေးနေပြီး၊ တစ်ခါတစ်ရံ အေးတိအေးစက်
ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေတတ်တဲ့ ဦးသစ်လွင်တိုးမှာ ကျွန်မလို
ကြိုးရှည်ရှည်လှန်ထားတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိနေမလဲ။

ဪ...သကာတစ်လှည့်၊ တမာတစ်လှည့်၊ ချိုလိုက်၊ ခါးလိုက်နဲ့။

“အသက်လဲ လုံးချင်းရေးပါလား၊ ကိုသစ်လွင်တိုး ထုတ်ဝေပေးမှာ
သေချာပါတယ်၊ အရေးအသားကောင်း ပြီးသားပဲဥစ္စာ၊ အဆင့်မြင့်မြင့်
လေးလေးနက်နက် အချစ်ဝတ္ထုတွေ ရေးပြ လိုက်စမ်းပါ၊ ကောင်းမှာသေချာတယ်၊
စွဲမှာသေချာတယ်၊ ခံစားချက်တွေလဲ ပွင့်အန် ထွက်မတတ် ပြည့်သိပ်နေပြီဆိုတော့”

“မမနွယ်နော်...အသက်ကို အဲသလိုမစနဲ့ သိလား”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်”

အမှန်တော့ ကျွန်မလုံးချင်းတွေ ရေးသင့်နေပါပြီ။

ကျွန်မကြားဖူးတယ်၊ လုံးချင်းဆယ်အုပ်လောက်ရှိမယ်ဆိုရင်
ထုတ်ဝေသူတွေက ထုတ်ပေးတာပဲတဲ့၊ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ ဘယ်နှစ်အုပ် အလကား
ဘယ်လောက်ကုန်ရင် ရာနှုန်း ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှ။

အို...ဦးသစ်လွင်တိုး ထုတ်ဝေပေးမယ်ဆိုရင် ဒါတွေ ကျွန်မဘာမှ
ချုပ်နှောင်မထားပါဘူး၊ သူသင့်သလို စီစဉ်ပေါ့နော်။

ဗလာစာအုပ် တစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ်၊ လုံးချင်းတစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ်
ကျွန်မဟာ အချိန်ရှိသရွေ့ တစ်ကုပ်ကုပ်ရေး လို့သာ နေမိတော့တယ်။
